

Vinginkräktaren

Inom intet infernaliskt
står en snårbesållad port
där mitt pannben bankar maniskt
mot portalen kvalfullt fort,
men dess brädröst vill ej bågna
och ej kättband gå isär
fast jag sett all skyar fångna
bak den vinghaspel som skär.

Utom rutglas infernaliskt
ser jag ner i nästets nät
vinggiganten bestialiskt
slingra sig i röken tät,
och ur djurkrypinet luktar
rått av askans slåttermask
där Elysiums snårbom buktar
ur Pandoras portlandsask.

Genom faran paradisisk
gick gigantisk fältets brädd
för en stenstig eremitisk
inom intets grind beträdd
när från vidden viskat nämndes
namnet på Det onämnbara
och inkräktarvingen skrämde
utslagen att svagsint svara.

Men Dets namn är vinggorgonens
och dess svarsport marentrén
där för nidblick snårbröstsonens
stumstod stelnar helt till sten,
och hans kropp är toppens ankar
ingjutet i slutets sal
men mitt skära kärlskal bankar
maniskt mot dess kvalportal.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren anathema med Poeter.se id #45356 innehar upphovsrätten